

"מאמר דניאל" לפרשת ויגש

"ונפשו קשורה בנפשו" – כמו שאמרנו הקשר בין יוסף לאביו היה קשר מיוחד, קשר חזק. ומה הדבר שהי מקשר בין אנשים? אם ניקח כסף, אז יש תמיד וויכוחים על כסף, אם אהבה, אז יש לפעמים אכזבות, אבל קשר של תורה, זה קשר חזק ללא שום אכזבה. וזה הקשר בין יעקב אבינו ליוסף הצדיק, קשר יותר עמוק מאשר אב לבן, יעקב לימד את יוסף את כל התורה שלמד בזמן קצר ביותר מרוב קדושתו של יוסף. ועל כן הקשר של יוסף ואביו יעקב נרמז במילה "קשורה" שכן היא עולה בגימטריה 611 בדיוק כמו המילה "תורה" גם כן 611. ולכן אין לך קשר יותר חזק מהתורה הקדושה, שנאמר עליה או חברותא או מיתותא.

"ידבר נא עבדך דבר באזני אדני" – "רבי ישמעאל אומר: עשרה פעמים אמרו בני יעקב ליוסף "עבדך אבינו" ושמע יוסף ושתק, ושתיקה כהודאה דמייא, לפיכך נתקצרו מחייו עשרה שנים" (פרקי דרבי אליעזר, לח). ביקש יהודה להמעיט מעונשו של יוסף הצדיק, ובכוונה דיבר איתו ישירות ולא על ידי המתורגמן שביניהם, אלא מדבר היה "באזני אדני", למרות שמדרכי הכבוד לשוחח עם מלכים ע"י המתורגמן והמליצים, אולם יוסף הרוויח על ידי כך שלא יתמעטו לו שנים נוספות, כיוון שעל כל פעם נוספת אשר המתורגמן ישמיע את המילה "עבדך" והוא (יוסף) ישתוק, יתקצרו חייו בעוד שנה. וזאת אמר יהודה "ידבר נא עבדך דבר באזני אדני" וטוב הדבר ליוסף כדי שלא יתקצרו לו עוד מס' שנים. (בן איש חי, דרשות).

כאשר יעקב שולח את יהודה למצרים הוא נותן לו שליחות "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה ויבואו ארצה גושן". ללמדך שבכל מקום שאתה הולך אליו תמיד תדאג שיהיה שיעורי תורה בסביבה שאתה חי בה. כך גם נהג יעקב אבינו כאשר הלך לבית לבן, הוא דאג ללמוד תורה בבית המדרש של שם ועבר במשך 14 שנה. הוא רצה להתחזק ולקבל חיסון נגד לבן הרשע. והינה כאשר האדם לומד תורה הוא מתמלא באמונה וביטחון בה' ובשמחה ויכול להתמודד עם משברי החיים. וכך בדיוק היה עם יעקב אבינו שדאג שיהודה יפתח ישיבה בארץ גושן. והינה רואים זאת ברמז במילה "גשן" שזה גימטריה 353 וגם שמחה גימטריה 353. להגיד לך שהתורה מביאה לידי שמחה. ועוד רמז, שגשן ושמחה בגימטריה קטנה יחדיו (11 + 11) זה ביחד 22. כמניין כ"ב אותיות. ועל זה נאמר בגמרא בפסחים דף נ' עמוד ב' "אשרי מי שבא לכאן ולתלמודו בידו". והמילה "בידו" בגימטריה 22. כמניין הכ"ב אותיות שדיברנו עליהם. יהי רצון שנזכה כולנו ללמוד תורה ולשמוח תמיד.

כאשר האחים אמרו לאביהם שיוסף חי, והוא גר בארץ מצרים והוא שולט על כל מצרים, יעקב לא מאמין להם, ונשאלת השאלה, האם האחים השבטים הקדושים ישקרו? אלא, שיעקב ידע שהמקום הכי טמא בעולם זה מצרים ואם יוסף חי במצרים ועוד שולט עליה, סימן שהוא לא חי בכלל רוחנית, ומבחינתו אם הוא לא חי רוחנית אז הוא לא באמת נקרא "חי" ולכן פג ליבו ולא האמין להם. אבל פתאום, "וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם". מה קרה ליעקב פתאום שחזרה אליו רוח הקודש והשמחה שנאמר "ותחי רוח יעקב"? אז התשובה היא, שאחרי שנים רבות וקשות של פרידה, יוסף לא שולח לאביו מתנות שקשורות לעולם הזה, אלא הדבר הראשון שיוסף שולח לאביו זה סימן שהוא עדיין חי רוחני, שהוא עדיין שומר על היסודות שעליהם גדל בביתו, הוא שולח לו סימן על התורה שלמדו ביחד לפני שנזרק לבור. וזה אפשר לראות בפירוש רש"י, "סימן מסר, מה היה עוסק שפירש ממנו בפרשת עגלה ערופה". יעקב רואה שיוסף עדיין כל כולו שקוע בתורה שהרי זוכר את הדף שלמדו יחדיו לפני שהופרד מאביו. שהבין יעקב שאכן יוסף נשאר קדוש עליון, אז "ותחי רוח יעקב אביהם".

"ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים וכו'.." – ומאי מטוב מצרים, אמר רבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר: שלח לו יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו" (מגילה טז:) – היין רומז על דעת זקנים וזאת משום שהיין הוא היחיד מבין כל סוגי המשקים שבעולם אשר ככל שהוא מזדקן ומתיישן משתבח טעמו יותר ויותר, על כן הוא דומה לזקן תלמיד חכם שעליו נאמר "תלמידי חכמים כל זמן שמדקנים חכמה מתוספת בהם" (שבת קנב). ומה ששלח יוסף הצדיק יין ישן לאביו, ביאר הרב פתח עיניים – מפני הרמז: יין ישן גימטריה 430 ורמז לו על הגלות העתידה במצרים, אשר דעת זקנים – אברהם ויצחק נוחה הימנו שרוצים הם בגזרת ה'. ולכאורה, יש לתמוה מדוע ראה יוסף לנכון לצער את אביו בשעה זו, במקום לשלוח לו דברי ניחומים? אלא רמז לו על מניין שנות הגלות אשר למעשה החלו להימנות מאז לידתו של יצחק כדברי חז"ל (תנחומא שמות ד) ועתה הם דומים ליין ישן. (בן יהוידע, מגילה, טז:).

זמני כניסה ויציאת השבת

איזור	כניסת שבת	יציאת השבת	רבינו תם
ירושלים	16:10	17:22	17:54
תל אביב	16:26	17:18	17:49
חיפה	16:26	17:18	17:48
באר שבע	16:30	17:22	17:53

העלון מוקדש לעילוי נשמת אהובה בת נג'את ת.נ.צ.ב.ה

"והיה לזכרון עולם.." העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

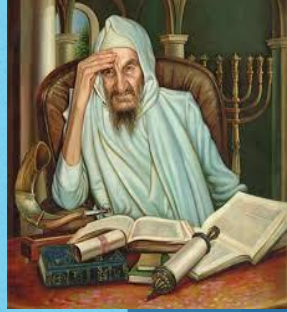
אזכרת השבת:

(להקדשות נא להודיע מראש)

נוריה בת נעימה	אהרון בן חזלה	יוסף בן זוהרה	צ'יצ'אן בן ביסקה
אורלי בת סעידה	חי בן ירדנה	ישראל בן נרה	חזלה בת חביבה
שרה בת נוריה	גרשון בן רחמה	נתנאל בן אורלי	אלגריה בת אסטריה
רחל בת מרים	שמעון בן עיישה	אלרואי בן אורטל	יהודה בר חביבה
שרה אקדם בת זילפה	יצחק בן רחל	יוסף בן ביסקה	ליאור לוי דהבני בן מרים
עדן בת כוכבה	יהושוע בן רבקה		

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

אביו של הבבא סאלי רבי מסעוד אבוחצירא היה גאון עצום בפשט ובקבלה. הוא היה צנוע אומנם את גדולתו בתורה. ואולם כל בני קהילתו רחשו לו הערצה רבה. את תורתו העביר רבי מסעוד לשני בניו, רבי דוד בנו הגדול, ורבי ישראל בנו הצעיר. כך הפכו הבבא סאלי ואחיו הגדול, רבי דוד, לחברותא. רבי דוד היה ידוע בקדושתו ובפרישותו מכל ענייני העולם הזה, וגם היה ידוע רבי דוד כגאון גדול ועצום בתורה. משום כך זכה רבי דוד לכינוי "עטרת ראשנו" בתואר זה היו בני משפחת אבוחצירא וכל בני הקהילה היהודית מכנים את רבי דוד ביראת כבוד על פניהם כאשר היו פונים אליו. רבי דוד היה מבוגר מהבבא סאלי בעשרים שנה. אולם על אף הפער בגילאים היה הבבא סאלי אחד האנשים היחידים שעליהם סמך רבי דוד בעינים עצומות. האחים הקדושים הנהיגו עצמם בהנהגות מיוחדות ומופלאות. כך למשל הסתגרו בבית אחד במשך 5 שנים תמימות ועסקו בתורה יומם וליל תוך צומות ותעניות. כאשר יצאו מהבית לאחר 5 שנים, דומים היו למלאכי השרת. לאחר פטירת האב – רבי מסעוד, נטל על עצמו רבי דוד את הנהגת הקהילה. כחלק ממנהיג הקהילה היה צריך רבי דוד גם לשפוט ולדון דינים שהיו בקהילה. הדבר הצריך אותו להיפגש עם אנשים ומכיוון שרצה רבי דוד להמשיך בפרישותו מן העולם ולהסתגר בחדרו, ביקש הוא מהבבא סאלי הקדוש להמשיך ולהנהיג את הקהילה במקום אביהם הקדוש. הבבא סאלי היה צעיר לימים, בן 18 בלבד, אמר לו רבי דוד "הריני ממנה אותך לדין הקהילה הזאת. מהיום והלאה תשב בבית הדין ותדון את הבאים לפניך, כדת משה וישראל".

להצלחת אופק בן סיגלית הצדיק על תרומתו לעלונים - ה' ישלח לו זיווג הגון במהרה..
להצלחת התורם בעילום שם - ה' יתן לו ולאשתו זרע בר קיימא ילדים ושפע רב..

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב צוק"ל

מעשה בעני אשר עסק לפרנסתו בחפירת טיט. יום אחד מצא העני בחפירתו אבן טובה אשר שוויה הון רב. הלך העני לאומן מקומי כדי שיאמוד את ערכה של האבן. אמר לו האומן כי אין במדינה כולה אדם אשר יוכל להעריכה ולשלם את שוויה וכי עליו לנסוע אל מעבר לים אל עיר המלוכה. העני אשר לא היה בידו כסף הדרוש לנסיעה, מכר את כל רכושו וקיבץ נדבות להשלמת הסכום שברשותו. ביקש העני לעלות לספינה ומחמת שלא היו בידו ההוצאות ההפלגה, הציג את היהלום לעיני רב החובל. התפעל רב החובל למראיתו של האבן והוביל את העני תחת כבוד אל אחד מן החדרים המפוארים ונתן לו את החדר הכי מפואר שקיים. העני התענג על היהלום ובפרט בשעת האוכל היה משמח את עצמו ומניח את היהלום על השולחן. באחת הסעודות נרדם העני ובעודו ישן נכנס המשרת ניקה את השולחן וניער את המפה עם היהלום אל תוך הים. כאשר התעורר העני משנתו וראה כי נעלמה האבן נחרד חרדה גדולה וכמעט שהשתגע מרוב צער, פחד גם העני כי הדבר יודע לרב החובל וחשש כי כאשר לא יהיה בידו לשלם על ההוצאות רב החובל יהרוג אותו וישליכו לים. לכן החליט להיות שמח ולא להראות עצמו עצב. באחד הימים כאשר עמדו להגיע ליעד, פנה רב החובל לעני ואמר "מבקש אני למכור תבואה רבה בעיר המלוכה והרווחים גדולים, ירא אני כי יחשדו בי כי גונב אני מקופתו של המלך ולכן מבקש אני ממך לכתוב ברשומות כי התבואה שלך היא ואשלם לך על כך במיטב כספי מהרווח. נדהם העני ומיד הסכים להצעתו של רב החובל, כאשר הגיעו אל עיר המלוכה, מת לפתע רב החובל מדום לב, והתבואה אשר שוויה היה כפל כפליים מהיהלום שאבד, נשארה על שמו של העני. וכך התעשר העני יותר מאשר היה צריך להתעשר עם היהלום. וכל זה סיבב ה' יתברך כי היהלום לא היה צריך להיות שייך לעני שהרי נלקח ממנו, והתבואה היתה שלו ולכן נשארה אצלו...

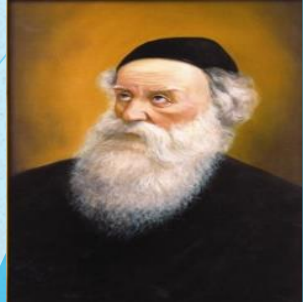
הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל צוק"ל

בפרשתנו התורה מספרת שכאשר בישח ליעקב אבינו שיוסף בנו עודנו חי, וגם הראו לו את העגלות אשר שלח יוסף כדי לשאת אותו ואת בני ביתו אליו למצרים, מיד "ותחי רוח יעקב אביהם" (בראשית, מה, כז), על דרך הפשט, כוננת הפסוק היא שכאשר שמע יעקב אבינו שיוסף בנו עודנו חי, מיד חזרה לו החיות שעד כה היתה חסרה לו מרוב צער על אובדן בנו האהוב, ועל דרך שפירש החזקוני שם "ותחי רוח יעקב" – חזר ליבו לבריאנות. אולם רש"י מפרש: "ותחי רוח יעקב" – שרתה עליו שכונה שפירשה ממנו". וכן מתרגם אונקלוס שם "ושרת רוח נבואה לזות יעקב אבהו". וכן מפורש בדברי חז"ל (אבות דר"ג ס"ו פ"ל) "רוח הקודש שנסתלקה מיעקב אבינו שרתה עליו באותה שעה שנאמר "ותחי רוח יעקב אביהם". ובתרגום יונתן בן עוזיאל על הפסוק מוסיף "ושרת רוח נבואה דאסתלקת מניה בעיז דזבינו ית יוסף ותבת עליו יעקב אבהו". כלומר, מעת מכירתו של יוסף הסתלקה מיעקב אבינו רוח הנבואה וכעת לאחר שנתבשר כי יוסף עודנו חי, חזרה רוח הנבואה לשרת עליו. והטעם לכך, על פי המבואר בזוהר הק' (פרשת וישב קפ, ב) וביאור דבריו הקדושים: על הקב"ה נאמר "עוז וחדוה במקומו" (דברי הימים א טז, כז). ומשמע מכך, שבצד הקדושה תמיד ישנה שמחה. לכן השכינה הקדושה שורה על האדם אך ורק בזמן שהוא שרוי בשמחה, כמאמר חז"ל (שבת, לב, ב) "שאין שכינה שורה לא מתוך עצבות...אלא מתוך דבר שמחה של מצוה". וכן מובא בתלמוד ירושלי (סוכה פ"ה ה"א, ותוס' סוכה נ, ב). שיונה בן אמיתית בתחילת דרכו לא היה נביא, אלא שדרכו היתה לעלות בחג סוכות לבית המקדש, ולשמוח שם שמחה גדולה בשמחת בית השואבה, ובזכות אותה שמחה שרתה עליו רוח הקודש ונעשה נביא. "ללמדך שאין רוח הקודש שורה אלא על לב שמח". וזהו שאומר הזוהר הק' שהשכינה אינה שורה במקום שיש בו עצב אלא במקום שיש שמחה וחדוה. לכן מעת שנמכר יוסף פסקה רוח הנבואה לשרת על יעקב אבינו, כיון שמאותו זמן, היה יעקב אבינו שרוי בעצבות גדולה מאוד, והשכינה הקדושה ועימה אף רוח הנבואה, אינן שורות על אדם עצוב. (אמרי נעם, פרשת ויגש, מאמר ד').

"בצור ירום"

ביאורים מספר התניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל צוק"ל

הנשיאים כמעט והפסידו את חלקם בנדבת המשכן, באו להתרים אותם ראשונים, אמרו הנשיאים יתנדב ציבור מה שמתנדבים ומה שמחסרים אנו משלימין אותו. תוך יומיים נתנו עם ישראל את כל מה שהיה דרוש למלאכת המשכן, וכל מי שרצה להביא כבר לא קיבלו ממנו. אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, מעכשיו מי שמביא עובר בלאו ומתחייב מלקות. הם הצטערו מאוד, ה' יתברך כיבד אותם בזה שנתן להם להביא את אבני השוהם ואת אבני המילואים. אבל אומר רש"י שהם נענשו עונש חמוד מאוד, ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם "והנשאם" כתיב. נגרע להם אות יו"ד משמם וחסרון זה הוא לדורי דורות ולנצח נצחים. אומרים חכמי הקבלה שמכאן נלמד שכשאדם לא מזדרז למצוות גורעים לו משמו, וכשהוא ירצה להשלים את החסרון אף כוח בעולם לא יוכל להשלים לו את זה. ולכן תמיד כדאי לאדם להיות זריז, כשעושים איזה מצווה יש לקפוץ ראשון על המציאה. בחנוכת הנשיאים מי שזכה להקריב ראשון היה נחשון בן עמינדב, הוא זה שקפץ ראשון לים. אף אחד לא היה מוכן להיכנס לים, כיוון שהים היה סוער אבל נחשון בן עמינדב סגר את העיניים, לקח את אשתו ואת ילדיו הקטנים ונכנס לים, ראה הקב"ה שהוא עומד לטבוע בתוך המים, ראו האנשים שנחשון חי התחילו גם הם לקפוץ לים ומחמת כך הוא זכה להיות המקריב הראשון בנשיאים. (בצור ירום פרק ב' עמ' 235-236).

העלון מוקדש לעילוי נשמת צ'יצ'אן בן ביסקה וחזלה בת חביבה

ת.נ.צ.ב.ה.

מֵרֵן הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרֵב עֹבְדֵיהַ יוֹסֵף זְצוֹק"ל

שאלה: האם מותר לשתות מים לאחר שקיעת החמה ביום השבת או שאסור לשתות שום דבר עד שיעשה הבדלה?
תשובה: כידוע אסור לאדם לאכול שום דבר מזמן צאת השבת, עד שיבדיל על הכוס של יין, ויהיה רשאי לאכול מה שירצה. (אם היה יושב ואוכל ("סעודה שלישית"), והגיע זמן צאת השבת (שקיעת החמה, או צאת הכוכבים, וכפי שביארנו), אינו צריך להפסיק את סעודתו ולהתפלל ערבית ולהבדיל על הכוס). מכיוון שאין כבוד השבת להפסיק כך את הסעודה הנערכת לכבודה, וכלשון הפוסקים, "שנראה כאילו מגרש את המלך", ועל כן, הדבר ברור, שאם היה יושב ואוכל סעודה ממש, עם פת לחם, אינו מפסיק את הסעודה אף על פי שיצאה השבת.
 ומכאן עלינו לדון לגבי מי שרוצה לשתות מים לאחר השקיעה, או לאחר צאת השבת לגמרי, האם רשאי לשתות, או שדין שתיה כדין סעודה לענין זה, ואסור לו לשתות שום דבר?
 והנה בגמרא במסכת פסחים (קה.) אמרו, רב הונא, ראה אדם אחד (שהיה אדם גדול), שותה מים לפני הבדלה, לאחר צאת השבת. אמר לו לאותו אדם, האם כבודו אינו חושש למה שאמר רבי עקיבא שכל מי שטועם איזה דבר לפני הבדלה עונשו הוא שימות באסכרה? ועונה הגמרא, שאותו אדם היה תופס להלכה כשיטת רבנן תלמידי רב אשי, שסברו שאין להקפיד בענין זה על שתית מים. ודוקא באכילה ממש יש איסור לפני הבדלה, אבל בשתית מים אין איסור כלל. וכן פסק הרמב"ם להלכה, שאין איסור בשתית מים קודם הבדלה. וכן פסק מרן השלחן ערוך (סימן רצט).
 ומן האמור שבאר שבאמת מעיקר הדין יש להקל בשתית מים לפני הבדלה, שהרי כן היא דעת מרן השלחן ערוך שקבלנו הוראותיו. אולם כנגד זה עומדת לפנינו שיטת הגאונים בתשובה, שאפילו מים אסור לשתות קודם הבדלה. ושארן הלכה כרבנן תלמידי רב אשי. וכן כתב בספר פרי עץ חיים, שיש איסור לשתות מים לפני הבדלה. וכן דעת רבותינו המקובלים.
ולענין הלכה, כתב מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שאף על פי שמעיקר הדין יש להקל בשתיית מים קודם הבדלה, מכל מקום לרוב חומרת העניין, המחמיר בזה תבוא עליו ברכה. וטוב להחמיר שלא לשתות מים קודם הבדלה.

הרבי מילובביץ' זצוק"ל

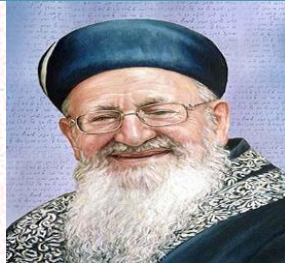
בפשטות הדבר מובן שכן על פי התורה יש לעסוק במשא ומתן כפי הנדרש (ראה שבת לא,א) וכדברי הגמרא "הנהג בהם מנהג דרך ארץ" (ברכות לה,ב) אלא שהמסקנה צריכה להיות שהאדם עובד את הבורא בכל מעשיו "בכל דרכיך דעהו".

אך בכך יש לבאר חידוש עמוק ומיוחד העולה מהסיפור הקודם: בוודאי יש בכוחו של כל יהודי, כשיתבונן היטב שהקב"ה הוא המציאות האמתית של כל הבריאה, להגיע למסקנה ולהכרה שאין עוד מלבדו. אומנם תחושה זו תהיה אצלו דווקא בשעה שהוא מתבונן בגדלות ה' ובזמן התפילה והלימוד בהיותו פרוש ומובדל מן העניינים של העולם הזה עולם החומר. אבל בשעה שהאדם עסוק בענייני העולם הגשמי בעסקים והמסחר, דברים אלו מעלימים ומסתירים בטבעם את מציאות ה' יתברך וקשה לו להרגיש אז את העניין של אין עוד מלבדו. וזוהי ההדגשה בסיפור זה שרבי בנימין היה בעיצומו של המסחר, במצב שכתב כל פרטי חשבונותיו בדיוק הנדרש כלומר שלא עסק בהתבוננות בגדלות ה' אלא בענייני המסחר, בשונה מהסיפור השני, בו הפסיק ממסחרו והתבונן בדברי חסידות אלא שבזמן שהיה חדור ושקוע בהרהורי החסידות בגדלות ה' יתברך בהכרה שאין עוד מלבדו, הרי גם תוך כדי עשיית החשבונות הופיעה אצלו ההכרה שאין עוד מלבדו – הכל זה ה' יתברך.

"מרבה נכסים מרבה דאגה"

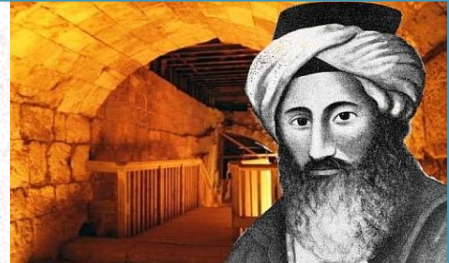
"כ"ק מו"ח האדמו"ר סיפר שהיו שני אחים שהתגוררו בעיירה קטנה במזרח אירופה בישוב ישן, לפני מלחמת העולם השנייה, ושניהם היו קבצנים גדולים. אחד האחים קם ונסע לארצות הברית שם עשה חיל בעסקיו ונתעשר. ויהי יום, והאח שנסע לארה"ב שלח אל אחיו מעבר לים כסף לקנות כרטיס נסיעה באונייה בכדי שיוכל לבקר אצלו. האח לא שש במיוחד לקראת נסיעה זו, אך היות שהיו לו כמה בנות שהגיעו לפרקן וכסף לנדוניה לא היה בידו, החליט לנסוע אל אחיו שמא יסייע לו בסכום הנדרש. ההמשך יהיה בשבוע הבא..

סיפורים על הרב הקדוש והגאון הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

פעם נערך חידון פומבי באחד מבתי הספר שהיו תחת נשיאותו והדרכתו של הרב, והוא התבקש להופיע כאורח כבוד. הצוות שהכין את השאלות, בנה אותן משלושה חלקים כל אחת, והוקצו שש נקודות לתלמיד שיידע לענות על שאלה במלואה. והנה השיב אחד הנשאלים על שני חלקים ואילו על החלק השלישי לא ידע להשיב. סבר הבוחן להעניק לתלמיד ארבע נקודות בלבד, אך הרב הקדימו וקרא: "שש נקודות". וכשנשא אליו הבוחן עיניים תמהות, הוסיף הרב בבדיחותא: "רובו ככולו". זו היתה דרכו הנפלאה של הרב, לראות את העיקר ולהקדימו לטפל - כי מה הן נקודות בחידון פומבי, לעומת חיזוק נפשו של תלמיד. אחד מבאי ביתו של הרב, סיפר, כי כמה פעמים הגיע הרב לבחון את הילדים בתלמוד תורה בו הוא למד. וכבר אז הבחין, כמה ניהר הדבר שילד לא יידע להשיב על שאלה שהרב שואל. אם קרה שילד היה מגמגם ומתבלבל, היה הרב מעודדו ומדרבנו ומוסיף רמזים ופתיחה, כדי לסייע לו לצאת בכבוד. וכשהיה הנער יוצא בשלוף, היה הרב מחמיא לו ומשבח את תשובתו הנבונה. ועוד הנהגה בלטה אצל הרב, שכאשר היה תלמיד שבכל זאת לא ידע להשיב על שאלה שנשאל, לא היה הרב מעביר את השאלה לתלמיד הבא, וכמובן שנמנע מלשאלו: "האם יש מישהו היודע לענות?". כאשר פנה לשאול את הילד הבא, היה פותח בשאלה חדשה שלא נשאלה קודם לכן. היתה זו רגישותו הנפלאה של הרב, שלא לבייש את הילד שלא ידע להשיב. בדרך הזו, ניתן היה להציג ולהגיד, שהיתה זו שאלה קשה במיוחד שאף אחד לא היה מסוגל להשיב עליה כהלכה.. כך היה רגיש הרב לא לבייש אף יהודי וגם נזהר בכבוד הקטנים.

פניני תורה מאת הרב הגאון והקדוש החיד"א הקדוש

"ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו"

"וייתן את קולו בבכי ולא יכלו אחיו לענות אותו. אבא כהן ברדלא אמר, אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה. בלעם חכם של העובדי כוכבים לא יכול לעמוד בתוכחתה של אתוננו" (מדרש רבה). המאמר מבהיל בעומקו וממיס לב כל אדם. אין אומר ואין דברים ואין פה לאדם לדבר ולא להרים ראש לפני הבורא, היודע את אשר בלב האדם באמת בכל רגעיו וכל מחשבותיו. במדרש מובאת ראייה מבלעם הרשע חכם האומות, שלא יכול היה לעמוד בתוכחת אתוננו. כך גם יוסף הקטן שבשבטים היה, ולא יכלו אחיו לעמוד מול תוכחתו. מה צורך יש בראייה מבלעם? ללמדנו בא המדרש, כי מלבד חרדת יום הדין ועומק הדין שיש לאדם להתיירא, יש אנחת אוי של יום התוכחה בעצמו אפילו בלי דין. חלק חשוב ביום הדין הוא עצם התוכחה, והיא תהיה לאדם ללא דיבורי תוכחה. המדרש מביא מבלעם ראייה שברוב חכמתו וגאוותו יכול היה לדחות אתוננו, אך התבייש. יותר מכך, יוסף לא אמר דברי תוכחה, אלא רק "אני יוסף העוד אבי חי" עצם העובדה שלא אמר דברי תוכחה, ממילא נהייתה אמירתו אני יוסף הועד אבי חי לתוכחה עצמה. על אף שלא אמר שום דיבור לא יכלו אחיו לענות אותו מרוב בושה. על אחת כמה וכמה ביום הדין שיבוא האדם בפני ריבונו של עולם הוא היודע כל הנסתרות, חוקר לב ובורא כליות, ויודע ערמות ותחבולות והמצאות בני האדם אשר לא כדת עשו ומה ירגיש כל אדם בליבו.

להקדשות לעילוי נשמת

אנא צרו קשר במס' 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

בעיר אחת היה אומן בעל מלאכה שהיה עושה פוזמקאות (סוג של גרביים) . אדם זה היה מתפלל בקביעות בבית הכנסת, הן בחורף והן בקיץ.

אם מצא בבית הכנסת עשרה מתפללים, היה מתפלל במניין, ואם לאו – היה מתפלל לבדו, ביחידות. פעם אחת התארח הבעל שם טוב באכסניה שבעיר זו. בבוקר, בזמן שעיטן מקטרת לפני התפילה, הביט הבעל שם טוב מחלונו וראה את האומן הולך אל בית הכנסת, כדרכו בכל יום. נדדעזע הבעל שם טוב מאוד ואמר לבעל האכסניה: "צא וראה מי הוא זה שעבר כעת ברחוב וטלית ותפילין בידו." כשחזר בעל הבית אמר: "אומן הוא, איש פשוט שכרגע בדרכו לבית הכנסת." ביקש הבעל שם טוב לקרוא לאיש שיבוא אליו. אמר לו בעל הבית: "מכיר אני את האיש, דרכיו משונות. בוודאי לא יסכים לבוא לכאן." שמע זאת הבעל שם טוב ושתק. אחר התפילה שלח הבעל שם טוב הקדוש שליח אל האומן וביקש כי יביא לו ארבעה זוגות של פוזמקאות. בא האיש והביא עמו את הפוזמקאות. שאל הבעל שם טוב: "זוג פוזמקאות, בכמה?" ענה לו האומן: "כל זוג בזהוב וחצי". שאל הבעל שם טוב: "ואם אבקש כי תמכור לי בזהוב אחד, האם תסכים לכך?" לא ענה האומן דבר אלא שתק. ביקש הבעל שם טוב מאדם אחר שהיה שם, שיתמקח עם האומן על המחיר שהציע הבעל שם טוב. שאל אותו אדם את האומן: "שמא תמכור בפחות מזהוב וחצי?" – "אילו רציתי למכור בפחות הייתי אומר זאת בפעם הראשונה," אמר האומן. שילם הבעל שם טוב את הסכום שנתבקש וקנה ארבעה זוגות של גרבי לָבָד. אחר כך שאל את האומן: "ספר לי, מה מעשיך?" השיב לו האומן: "אני מתפרנס מאומנותי," "וכיצד?" שאל הבעש"ט. "בכל פעם אני מכין ארבעים או חמישים זוגות לפחות, ואני מניח אותם בגיגית גדולה שיש לי עם מי חומץ, שם אני דורך את הלבד עד שהגרביים נעשים כתיקונם." "וכיצד אתה מוכרם?" שאל הבעל שם טוב, השיב לו האומן: "איני יוצא מפתח ביתי," אלא "החנוונים באים אל ביתי וקונים ממני את המוכן, ומוכרים לי את הצמר, שממנו אני מכין את הפוזמקאות. רק לכבודך יצאתי במיוחד מביתי ובאתי לכאן, שהרי יוצא אני מביתי רק אל בית הכנסת. אם מצאתי בו מניין, אני מתפלל עימם בצבור, ואם לא – אני מתפלל ביחידות." המשיך לשאול אותו הבעל שם טוב: "ואם צריך אתה להשיא את בניך, מניין תיקח כסף לשם כך?" "השם יתברך עוזר לי באומנותי, ומוסיף לי עד שאני יכול להשיא את בניי" השיב לו האומן. "וכשאתה קם באשמורת הבוקר מה מעשיך?" המשיך הבעל שם טוב לשאול. "פוזמקאות," ענה האומן. "ותהלים מתי תאמר?" "מה שאני יכול לומר בעל פה – אני אומר תוך כדי עבודה" ענה האומן. אחר כך אמר הבעל שם טוב - כי איש זה הוא יסוד בית הכנסת עד ביאת המשיח. כמה גדול הוא אדם הנהנה מיגיע כפיו כראוי ומאמין באמונה שלמה בבורא עולם.

אמר רבי שמחה בונים מפשיסטה: "גדול כוחה של תפילה בשמחה יותר מכוחו של הבכי." ומעשה שהיה בעת שהיה ר' שמחה בונים בנמל שבעיר דנציג, והנה נפל אדם אל המים וכמעט שטבע. קרא ר' שמחה בונים אל האיש, ואמר ביידיש: "גריס מער דעם לויטן", כלומר: "מסור דרישת שלום בשמי ללווייתן." והנה, עזר ה' לאותו אדם, שאחז בקרש אחד וניצל. לימים אמר ר' שמחה בונים כי לא יכול היה לעזור לטובע בגלל הבהלה הגדולה והצער שבהם היה שרוי. אך כשאמר לטובע דבר בדיחה ונזרקה בו מעט שמחה, רק אז יכול היה לעזור לאיש שלא יטבע.

הפתגם השבועי:

"אם הכל זה הוא, אז איפה אני? ואם יש אני אז איפה הוא? למד את הדרך המאוזנת והבונה שלך העוברת בין שתי הנקודות" (רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

ראובן בן חנה
דביר בן גאולה ויויאן
מיכאל בן זוהרה
ימין בן עליזה
עופר בן שמחה
בן ציון בן אידיס יהודית

"אל נא רפא נא להם"

ה' יתמיד בריאותם ורפא אותם במהרה
אמן..

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאווה וליז בת אורלי
אלעזר בן כוכבה
אליעד ושילת והבן מלאכי (משפחת משה)
מיכאל בן זוהרה ורבקה בת ז'ולייט
רון ובתאל והבת טליה (משפחת כנפו)
שמעון חיים בן שולה ורויטל בת שמחה אלגריה
עדן בן עופרה (וקנין)
אופק (נפתלי) בן סיגלית - זיווג הגון במהרה

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנציח את נשמת קרוביו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְכַרְכֵּה ה' וְיִשְׁמְרֵהּ
יָאֵר ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וַיַּחַצֵּב
יִשְׂאֵהוּ פְּנֵי אֱלֹהֵי וַיִּשְׂמֵם לֵב שְׂלוֹמִם

העלון מודפס לזיכוי הרבים
ב"דפוס התאומים" קרית גת